

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 30 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Ś. w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodnicząca SSR Joanna Zaganiacz

Protokolantka Anna Pawłowska

po rozpoznaniu w dniach 12 marca 2018 roku, 19 kwietnia 2018 roku, 31 lipca 2018 roku, 27 września 2018 roku, 23 października 2018 roku, 30 października 2018 roku sprawy

R. M.

syna T. i K. z domu G.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 11 czerwca 2017 roku w Ś. przy ul. (...), woj. (...), kierował wobec A. J. (1) groźbę pozbawienia życia, która wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

II. w dniu 11 czerwca 2017 roku w Ś. przy ul. (...), woj. (...), znieważał publicznie słowami powszechnie uważanymi za obelżywe A. J. (1),

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.;

III. w tym samym miejscu i czasie znieważał publicznie słowami powszechnie uważanymi za obelżywe A. J. (2),

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

I. oskarżonego R. M. uznaje za winnego tego, że w dniu 11 czerwca 2017 roku w Ś. kierował wobec A. J. (1) groźbę pozbawienia życia, która wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, a czynu tego dopuścił w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 2 maja 2014 roku do 25 sierpnia 2016 roku kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 19 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 153/14, którym objęto m.in. wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 1 sierpnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 1294/11, którym to wyrokiem wymierzono oskarżonemu m.in. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. występku z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w ramach czynów opisanych w pkt. II i III części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego R. M. uznaje za winnego tego, że w dniu 11 czerwca 2017 roku w Ś. znieważał publicznie słowami powszechnie uważanymi za obelżywe A. J. (1) i A. J. (2), tj. występku z art. 216 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 216 § 1 k.k. wymierza karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonemu R. M. karę łączną 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. zasądza od oskarżonego R. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych od chwili wszczęcia postępowania oraz wymierza mu opłatę w wysokości 120 (stu dwudziestu) złotych.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 §1a k.p.k. w zakresie ograniczonym wnioskiem strony)

Wyrokiem z dnia 30 października 2018 roku Sąd uznał R. M. za winnego tego, że:

I. w dniu 11 czerwca 2017 roku w Ś. kierował wobec A. J. (1) groźbę pozbawienia życia, która wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, a czynu tego dopuścił w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 2 maja 2014 roku do 25 sierpnia 2016 roku kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 19 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 153/14, którym objęto m.in. wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 1 sierpnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 1294/11, którym to wyrokiem wymierzono oskarżonemu m.in. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. występku z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

II. w dniu 11 czerwca 2017 roku w Ś. znieważał publicznie słowami powszechnie uważanymi za obelżywe A. J. (1) i A. J. (2), tj. występku z art. 216 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 216 § 1 k.k. wymierza karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

i za to na podstawie art. 216 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności,

W pkt. III wyroku Sąd połączył wymierzone kary i orzekł karę łączną w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę orzeczoną w pkt. I części dyspozytywnej wyroku Sąd kierował się następującymi okolicznościami.

Společną szkodliwość czynu Sąd ocenił jako znaczną. Oskarżony swoim zachowaniem godził w dobro prawne w postaci wolności człowieka – w rozumieniu wolności od strachu przed popełnieniem przestępstwa na jego szkodę. Stopień społecznej szkodliwości zwiększa fakt, iż oskarżony działał za dnia i w miejscu publicznym, a więc w okolicznościach, w których jego zachowanie mogło być dostrzeżone przez dużą liczbę osób. Sąd miał jednak także na uwadze kontekst sytuacyjny – zachowanie oskarżonego było wywołane nagannym zachowaniem pokrzywdzonej A. J. (1), która zaczęła wyzywać oskarżonego. Zwiększając na stopień społecznej szkodliwości wpłynęło również to, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim oraz wskutek motywacji, która nie zasługuje na usprawiedliwienie, jako że zaczepki ze strony pokrzywdzonej nie uzasadniają grożenia jej pozbawieniem życia.

Wedle tych samych kryteriów Sąd ocenił społeczną szkodliwość drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów, z tym tylko ustaleniem, że czyn ten godził w cześć, godność osobistą pokrzywdzonych. Fakt, że oskarżony znieważał swoim zachowaniem jednocześnie dwie pokrzywdzone także miał wpływ na ocenę znacznego stopnia społecznej szkodliwości jego zachowania.

Wina oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów jest znaczna. R. M. jest osobą dorosłą i nie zachodziła w stosunku do niego żadna okoliczność ograniczająca lub wyłączająca poczytalność. Oskarżony nie znajdował się również w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy stwierdzić, że oskarżony miał w pełni zachowaną zdolność do podjęcia decyzji o swoim postępowaniu i pokierowaniu nim, był w stanie rozpoznać społeczne i prawne znaczenie swoich czynów i postąpić zgodnie z prawem.

Wymierzając karę za oba przypisane oskarżonemu czyny Sąd miał na uwadze naganny tryb życia R. M., o którym świadczy jego wielokrotna karalność (w przypadku czynu z art. 190 § 1 k.k. skutkująca uznaniem, iż działał w warunkach recydywy podstawowej). Wymierzając karę za czyn z art. 216 § 1 k.k., Sąd uwzględnił ponadto, iż oskarżony

działał w sposób gwałtowny, zachowując się agresywnie i napastliwie – podążał za pokrzywdzonymi i wyzywał je słowami wulgarnymi.

W ocenie Sądu przy wymiarze kary nacisk należało postawić na spełnienie przez karę funkcji zabezpieczającej. Wymiar bezwzględnej kary pozbawienia wolności – odpowiednio w wymiarze czterech i dwóch miesięcy – stanowi dolegliwość, która może zniechęcić oskarżonego do popełnienia czynów naruszających prawo. Z uwagi na wielokrotną wcześniejszą karalność i niepoprawność oskarżonego, który powraca na drogę przestępstwa, funkcja zabezpieczająca będzie osiągnięta także przez jego izolację, która stanowić będzie utrudnienie lub faktyczne uniemożliwienie popełniania czynów zabronionych w okresie odbywania kary. Kary pozbawienia wolności w tym wymiarze mogą spełnić również funkcję wychowawczą, pozwalając objąć oskarżonego działaniami o charakterze resocjalizacyjnym w warunkach izolacji. Równocześnie kary te powinny uświadomić mu nieopłacalność popełnienia przestępstw. Wymierzone kary realizować będą także cele w zakresie prewencji ogólnej, wzmacniając w społeczeństwie poczucie obowiązywania norm prawnych oraz wartości społecznych. Stosunkowo surowy wymiar orzeczonych kar powinien spełnić pozytywną funkcję w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, umacniając przekonanie, że państwo reaguje w sposób adekwatny na naruszanie dóbr chronionych prawem.

Stosownie do art. 85 § 1 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. W myśl § 2 cytowanego przepisu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności są karami tego samego rodzaju, należało zatem objąć je węzłem kary łącznej. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k., sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Stosownie do treści art. 85a kk orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W niniejszej sprawie granice kary łącznej kształtowały się na poziomie od 4 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z orzeczonych kar) 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar). Sąd wymierzył karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Pomiędzy czynami, za które wymierzono podlegające łączeniu kary istniała ścisła więź czasowa – popełnione były jednego dnia – oraz podmiotowa, jako że w przypadku obu czynów oskarżony kierował się tymi samymi pobudkami. Mniej ścisły jest związek przedmiotowy pomiędzy tymi czynami, gdyż pokrzywdzonymi były co prawda te same osoby, to jednak czyny godziły w różne dobra prawne. Tym niemniej wskazane okoliczności wykluczały zastosowanie zasady kumulacji i zbliżały karę łączną do absorpcji. Sąd miał jednak na uwadze, że zastosowanie zasady absorpcji jest rozwiązaniem skrajnym, które powinno być stosowane w szczególnych okolicznościach i z dużą rozważą, jako że z praktycznego punktu widzenia oznacza bezkarność sprawcy w zakresie jednego (lub większej ilości) z przypisanych mu przestępstw. Ta okoliczność, jak również omówione szczegółowo powyżej cele zapobiegawcze i wychowawcze, które w ocenie Sądu powinna spełnić wymierzona oskarżonemu kara przemawiały za zastosowaniem zasady asperacji i wymiarze kary łącznej w wymiarze pięciu miesięcy pozbawienia wolności.